Zastavení č. 2: Divoženka u Bukovýho

Lidé tu vídali i divoženky. To se třeba dělalo na poli a divoženky, kde se vzaly tu se vzaly, vyskočily na mez, tancovaly, a přitom si zpívaly:

„Neumejvej nohu nohou, neper kašu trojí vodou."

Ty divoženky byly malý jako děcka, ale měly velký hlavy. Povím vám jeden skutečnej případ, co se skutečně stal. To sem byla ešče doma v Bukovým jako malá a uš to naša maminka vypravovala. To prej byla nějaká Běhonková, vokopávala na poli japka (brambory) a měla tam v konoušce narozený děcko. Tu jak byla vobrácená zádama ke konoušce, přišla pomali divoženka a děcko Běhončino si vzala a dala tam svý.

Dyš Běhonková chtěla dat děcku pit, poznala, že je to děcko divoženky, a proto se polekala, ale pit mu nedala a jak se spamatovala, vodešla vod konoušky a šla kopat. Tu děcko začalo křičet, ale Běhonková jakoby neslyšela, kopala dál. Měla ščestí, že děcko nevzala, divoženka to všecko pozorovala za mezou a myslela si: „To je zlá mama, tej děcko nenechám" a děcko si vzala a do konoušky vrátila Běhončino. Dyby bejvala dala děcku pit, tak uš se ho nikdo nezbavil a svý by už neviděla.

Podle Marie Zelené ze Zlatkova narozené 1867 v Bukově, zapsal Josef Pavelka 1958.